

Kresley Cole

Elfojtott üvöltés

FORDÍTOTTA GOITEIN VERONIKA

Kresley Cole

Elfojtott üvöltés

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Kresley Cole: *MacRieve*

Copyright © 2013 by Kresley Cole

Originally published by Gallery Books,
a Division of Simon and Schuster, Inc.

Hungarian translation © Goitein Veronika

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 701 4

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Kal Pintér Mihály
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült a Mondat Kft.-ben, 2018-ban
Felelős vezető: Nagy László ügyvezető igazgató

7.

– Nem is éreztem a szagát – dörmögte Will, és egy kentaur felé biccentett a távolba, a démonok útkereszteződésénél a hosszú sorokban parkoló autók túl. A kentaurok a Pravus szövetség tagjai voltak, a Szövetség gonosz erői.

– Talán azért, mert kilapítottam az orrod – mondta Munro. Már jobb kedve volt. Webb nyomára bukkantak, itt volt az árverésen a lánya. Azaz, hetek óta először, volt némi *előrelépés*.

Munro szinte szökdécselt.

A kentaur egy nimfát támasztott egy sportkocsi oldalának, és eszeveszett sebességgel kefélt.

A kocsi egy Mustang volt. Jellemző.

– Nem köthetünk beléjük – mondta Munro. – Úgy veszem észre, itt ma tényleg fegyverszünet van. – Nem messze tőlük, halhatatlanok jöttek-mentek békés csoportokban.

Ahogy elhaladtak a párocska mellett, Munro kelta nyelven suttogva megjegyezte:

– Szerintem azt a nimfát legalább egyikünk már lefektette, de az is lehet, hogy mindketten, nem?

– De, valószínűleg – felelte lazán Will, bár ő mindig emlékezett a nőkre, hiszen szándékosan sosem feküdt le kétszer ugyanazzal.

Kétszer, az már majdnem három lenne, és attól máig rettegett és irtózott.

Munro kérdésére hamar megérkezett a válasz, mert a nim-

fa vidáman integetett nekik. A kentaur sötét pillantást vetett rájuk, és erőteljesebben lökdöste. A heves mozgás közepette a nimfa azért kinyögte:

– Sziasztok, fiúk... óóóó, na jó... találkozunk később?

– Persze, szívecském – felelte Munro.

A nimfák kellemes, könnyed ágyastársak voltak, csakis a kölcsönös élvezetet keresték. Nem úgy, mint az ondófaló succubusok.

– Talán éppen egy csinos nimfára lenne szükséged, hogy jobb legyen a hangulatod. Tudom, hogy nálad már hetek óta semmi nem volt.

Hónapok óta.

– Talán kicsit... helyrebillentené az agressziód?

Munro tudott Will számtalan szexuális gátlásáról és furcsaságáról. Bár Will már rég belátta, miről is szólt a *kapcsolata* Ruelle-lel (egy fiatal lélek és test megrontásáról), azért a sebek megmaradtak.

– Nincs időm ilyesmire. Gyerünk, siessünk vagy lekéssük! – Will pár másodperc alatt átöltözött otthon, felkapta a padlóról a legkevésbé gyűrött és koszos holmiját. – Mindjárt éjfél!

Munro a vadonatúj Range Roverrel jött, és jól behúzott a régi louisianai utakon.

– Nem számít, ha késünk – mondta. – Szerintem nem fogjuk megnyerni a licitet. Ilyen rövid idő alatt csak egymillió dollárt sikerült összekaparnom. És a boszorkányok licitoldalan a minimum az egymillió volt, ezt elhiheted.

– Mi értelme gazdagnak lenni, ha nem tudunk annyi pénzt összeszedni, hogy kényünk-kedvünk szerint vásárolhassunk politikai foglyokat?

Egy sor pekándiófa mögött egy hatalmas mező terült el, te-le szövetségbeliekkal. Érthető. Webb rengeteg halhatatlannak felforgatta az életét, és ez a fogoly volt az első nyom a börtönlázadás óta, ami hozzá vezethetett.

Wull és Munro a tömegbe vegyült, ahol mindenféle halhatatlan fajt láttak, sőt, még embereket is, cigányokat és berserkereket, akik a Szövetség határain éltek.

A legtöbb szövetségbeli, aki megjelent, vagy a Pravus, vagy a Vertas szövetség mellett kötelezte el magát. De meglepő módon most *tényleg* betartották a tüzszünetet. Talán azért, mert közös volt az ellenség: a Rend.

A fivérek elhaladtak egy csoport fiatal Vertas alakváltó főka, rozsomák és gepárd mellett, akiket Will felismert a szigetről. A Pravus alakváltók főként hüllők voltak, míg a Vertasok leggyakrabban emlősök.

Az egyik kölyök felkiáltott:

– Mr. MacRieve! – Erre mind odafordult, és úgy bámultak Willre, mintha a legnagyobb kibaszott hős lenne. Will sötét pillantást vetett rájuk, és elfordult. Igen, csapatba verbuválta őket, és megmentette az életüket, ahogy Nix előre látta; de csupán azért, hogy a saját bőrét mentse.

Csak a bosszúért akart élni.

A szövetségek mellett független csoportok is voltak ott, például a nimfák, akik valószínűleg csak új hálótársakat kerestek, és mindkét oldalt szívesen fogadták. Néhányan megpróbálták magukra vonni Will és Munro figyelmét is.

– Nocsak, itt van Vadító és Vadítóbb!

– Ezt kurvára utálok – dörmögte Will. Keresztbe fonta a karját, és észrevette, hogy lyukas az inge. Munro bólintott.

– Én is baromira utálok. De azt ugye tudod, hogy a Vadítóbb én vagyok?

– Ki van zárva, *brathair*.

Láttak néhány Vertas szövetségbelit: tündéreket, fúriákat, valkűröket, valamint a befolyásosabb démonarchiák szarvasdémonjait.

Legalább ugyanennyien jöttek a Pravus szövetségbeliek is: sötét démonarchiák katonái, varázslók, vagy két tucat kentaur, és számtalan cerunno, azaz hatalmas, kígyószzerű, villámgyors

és halálos humanoid. Rengeteg krokodil- és vipera-alakváltó is megjelent.

Will követte Munrót, és azt nézte, nem lát-e succubusokat a szövetségbeliek között. Mi van, ha idejöttek? Az ondófalók is a Pravus szövetséghez tartoztak.

Akkor kockára teszem a tűzszünetet. Mert Will bizony megölt minden succubust, akivel csak találkozott. Egész életében gyilkolta őket. Eddig huszonnégygel végzett.

Egy boszorkány ment el mellette. Felállt a szőr a hátán. Jópár boszorkány sürgölődött, fejhallgatóval és mikrofonnal, mintha a tőzsdén lennének.

– Telefonos licitek? – kérdezte Will, és rá morgott az egyikre. Ha az Ösztöne ép lett volna, figyelmeztette volna. *Vigyázz, mit csinálsz?*

Unokatestvérük, Bowen feleségül vette Hőn Áhított Mariketát, a Boszorkányok Házának vezetőjét. De ez nem azt jelentette, hogy a klán többi tagját nem figyelmeztette állandóan az Ösztöne, hogy vigyázzon a boszorkányokkal.

Will megpillantotta Malkom Slaine-t, a vámpírdémont, aki a színpad felé tartott. Slaine ugyanott raboskodott, ahol Will.

– Démon, téged ritkán látni Carrow nélkül – mondta Munro. Carrow egy másik, helyi boszorkány volt, aki úgyszintén megjárta a börtönt.

Bár Malkom démonként született egy távoli, archaikus démonarchiában, részben vámpírrá változott. Vámpírdémon lett belőle, egy ritka teremtmény, aki még a lykae-oknál is erősebb. De démonnak tartotta magát, és gyűlölte a vérszívókat.

Mint szinte mindenki. Az előző évben Willt és Munrót egy vámpírerőd ellen küldték, hogy keressék meg Lachlain király párját. Nem az volt a küldetésük, hogy kémkedjenek, vagy figyeljenek, hanem az, hogy *rohanják le* az ellenséget. Will alig várta a csatát, elképzelve, micsoda pusztítást végez majd! Ám amikor már majdnem odaértek, az utolsó pillanatban visszaparancsolták őket.

Mennyire más lett volna minden Will számára, ha végre kitör egy átkozott háború! Minden sokkal jobb lett volna.

Malkom megszólalt, erős akcentussal dörmögve.

– Carrow, Mariketa és néhány valkűr elment begyűjteni a Rend miatt árván maradt kicsiket. Akiket maguk után hagytak a halhatatlanok, akiket a szigeten megöltek.

Will megértette, miért nem vitték magukkal Malkomot. Félelmetes volt. Még Willnél is magasabbra nőtt, és rettenetes szarvai voltak. Biztosan halálra rémítené a gyerekeket.

– De ha Carrow és Mariketa nincs itt, akkor ki a főnök ezen az aukción?

– Valami tini boszorkák. Azt hiszik, hogy Carrow és Mari nem tudnak a dolgról. Figyelnem kell rájuk, nehogy a pravusbeliek kinyírják őket.

– A boszorkányok a Vertashoz tartoznak – jegyezte meg Munro. – Miért ne tartanák meg a foglyot a mi oldalunknak?

Talán mert mind pénzsóvár szörnyeteg, nem? Rohadt boszorkányok...

Malkom vállat vont.

– És mit tudunk erről a rabról? – kérdezte Munro. – Hogyan fogták el?

– A boszorkányok egy megfigyelő és elfogó varázsigét használtak.

– A lány is a Rend tagja? – kérdezte Will.

– Feltételezéseink szerint nem – felelte Malkom. – Úgy tudjuk, hogy a börtönlázadás után Webbnek nyoma veszett. A lánynak fogalma sincs a hollétéről. Pedig kereste. Szerintem Webb titokban tartotta, hogy a Rend létezik. Nem csodálom. Én sem fogok mindent elmesélni magamról a lánynomnak.

– Várj! – vonta össze a szemöldökét Will. – Ha kereste Webbet, akkor nem tudja, hol van. Így milyen taktikai haszna van ennek? Semmit nem tud a Szövetségről, és a kedves apukája hollétéről még annyit sem.

– Csali – válaszolta Malkom. – Webb biztosan eljön érte.

Will elképzelte, hogy nála van a rabnő, és sikerül csapdába csalnia Webbet. Istenek, de jó is lenne...

– Nem a Vertas fogja megvenni – folytatta Malkom. – A pravusbeliek összedobták a pénzüket és mágikus vagyontárgyaikat, de a mi szövetségünk csoportjai egymás ellen is licitálnak. Szövetségben vagyunk a tündérekkel? Hát a királyuk éppen telefonon küldi a liciteket annak a boszorkánylánynak ott. Több millió draik arany. Mellette a boszorkány Nereustól, a tengeristentől fogadott licitet. Így csak felferjük az árát. Will Munróhoz fordult.

– Akkor tényleg nem vehetjük meg?

Munro megrázta a fejét.

– Nézd... majd követjük azt, aki megveszi. Figyelünk, és lefűleljük Webbet. Még nincs vége a játéknak.

Miért nem lehet Willnek szerencséje, csak egyszer? Semmi másra nem vágyott, mindössze egy szörnyű, véres bosszúra. Utána békét találna a halálban.

Frusztráltan megvakarta az orrát, és erőteljes mozdulattal helyreigazította a törött csontot. Na, máris jobb. Mély levegőt vett, és hirtelen új illatok vették körül, ezer és ezer illat...

De volt egy, ami mindnél jobban megragadta.

Olyan volt, mint a villámcsapás. Szinte térdre kényszerítette.

El sem hitte, amit érzett. Óvatosan felemelte a fejét, és szimatolt, hogy újra elkapja azt a csodálatos szagot. Hónapok óta először megszólalt az Ösztöne. Hangosan, ellentmondást nem tűrően.

– A tiéd!

Will nyelt egyet, és megköszörülte a torkát, aztán kinyögte:

– Hát... megtörtént.

– Elnézést, Malkom – mondta Munro, és elrángigálta Willt.

– Az Ösztönöm... azt súgja... – Will alig jutott szóhoz.

– Én is éreztem a szagát – mondta Munro izgatottan.

Willt előntötte a harag. De mielőtt lendülhetett volna az ökle, Munro felcsattant.

– Az Ösztönöd azt kiabálja, hogy *a tiéd*, az enyém meg azt, hogy *a testvérhúgod*.

– Ó... – Will körbepillantott. Látni akarta a nőt, látni akarta, miféle teremtménynek lehet ilyen varázslatos illata. Régebben félt attól, hogy milyen lesz rátalálni, de most...

– Olyan, mint amit Apa mesélt? – kérdezte Munro.

Will egy pillanatra lehunyta a szemét, és mélyet lélegzett.

– Az istenek keze... – suttogta. – Igen.

– Akkor keressük meg!

Willt hirtelen kétségek kerítették hatalmukba.

– Nézd, tudom, hogy gyötrődsz, de időtlen idők óta vársz arra, hogy megtaláld a párod. Soha nem lesz másik. – Will megrázta a fejét.

– Én senkinek nem leszek jó.

– Segíteni fog, meggyógyít, ha engeded. Amúgy is, már megérezted az illatát. Nem engedheted el. Úgy nem, hogy meg sem próbálsz.

– De hátat fordíthatok – felelte Will, ám az illat egyre hívta.

– Nem furdalja az oldalad a kíváncsiság? Én majd belehalok, pedig nem is az enyém.

Nem, ne remélj túl sokat! – próbálta lenyugtatni magát Will.

– Na és ha nem állok készen erre? *El vagyok cseszve*. – Nem tudom, miféle lény, de érzem, hogy nem lykae. – Tehát fele-fele esélye volt, hogy Pravus. Amilyen szerencséje szokott lenni, Will ebben egészen biztos volt, nem csak félig.

– Will, hát nem érted? Megtörtént! Kilencszáz év után. Hogy én mit nem adnék... – Munro megragadta ikertestvére vállát. – *Megtörtént!*

Döbbenet összenéztek.

– Fivérem, esélyt kell adnod annak a leányzónak.

Will fájdalmas elszántsággal indult az illat forrása felé, Munro követte. A lány, bárhol is állt, nem mozdult el onnan.

Gyengébb lények futottak előlük szanaszét. Elég volt ránézniük Willre: egy lykae, ereje teljében, elszántan, félelmetes volt.

Korábban közömbös volt számára, megtalálja-e a párját, vagy sem. De most egyszerűen éreznie kellett ezt az illatot. Látnia kellett az arcát. Vajon magas, vagy apró termetű? Hosszú a haja, vagy rövid? Nevetős természetű, vagy komoly?

És mivel nem lykae, vajon szeretné-e, hogy Will a párja legyen egyáltalán? Lehet, hogy végre egyszer hasznát veszi elátkozott, túlságosan is vonzó külsejének. Megdörzsölte az arcát, és meglepetten vette tudomásul, hogy véraláfutásos és borostás.

– Jobb lett volna, ha legalább megborotválkozom ma...

– Na, igen. – Munro levette tiszta ingét, és intett Willnek, hogy adja oda helyette a saját koszos, kifakult rongyát. Meg sem álltak, úgy cseréltek inget. A nimfák sikongattak, amikor elhaladt mellettük a két, meztelen felsőtestű ikerfivér.

Miután átöltöztek, Munro végigmérte Willt, *tetőről talpig*.

– Hát, ez van.

Nix ugyanígy mérte végig aznap este, amikor elárulta. Will elszántan törtetett a párja felé, és ráébredt, hogy minden egyazon terv szerint halad. Ha nem lett volna a szigeten, soha nem jön el ma este erre az aukcióra. Ezt Nix intézte így.

De miért, jósnő?

– Meg fogjuk találni – nyugtatgatta Munro, ahogy átvágtak a halhatatlanok tömegén.

– És aztán?

A tömeg átkozódni kezdett a színpad irányába. Füttyültek, pfujogtak. Biztosan elővezették Webb lányát.

Valaki belefűjt a mikrofonba, a sípolás bántotta Will fülét, hiszen a kínzások emlékét idézte fel. Volt egyáltalán bármi, ami nem ilyen emlékeket hozott a felszínre? *Rázd le!*

– Üdv a Boszorkányok Házának aukcióján! – szolt a mikrofonba egy konferansziélány. – Belee vagyok, én leszek ma este a házigazda. Az aukció tárgya Chloe Todd, akiről bizonyított tény, hogy Webb leánya. Kora huszonnégy év, egészségi állapota kitűnő. Ma lát először halhatatlanokat. Üdvözljük hát méltóképp a Szövetségben!

A tömeg hangosabban szitkozódott.

Will kíváncsi volt ugyan ellensége porontyára, de sokkal jobban érdekelt párjának illata.

Hogy álmában is érezhetné? Erre ébredhetne? Ennek nem tudott ellenállni.

– A kezdő licit egymillió amerikai dollár, vagy azzal egyenértékű ajánlat. – Pontosan, ahogy Munro megmondta. – Ki kezdi?

– Egymillió, draik aranyban kifizetve, Draiksulia királyától.

– Másfél millió a valkűrök és fúriák egyletétől, csatlakozik hozzájuk a Brisingamen-lánc.

A licitek egyre-másra érkeztek, de a fivérek még mindig nem találtak rá Will párjára. Sorban álló kentaurok állták el az útjukat. Will elvicsorodott, és már nekik is esett volna, ha Munro nem rángatja el.

– Ne veszítsd el a fejed! – Will Ösztöne már üvöltött.

– A TIÉD!

A háttérben a licitek egyre nőttek.

– Az Istengyilkos Átkok Ligája egy dieumortot, azaz istenöltöt kínál fizetségül.

– A Pravus szövetség kétmilliót ajánl, és egy alig használt aralelő talizmánt.

– Rodrigo Gamboa két kupa első osztályú kolumbiai kokaint kínál.

Will eltűnődött, hogy az utolsó vajon csak tréfál-e.

A licit már nyolc számjegyű összegekig emelkedett, de Will és Munro még mindig nem találták meg a nőt. Követték az illatát előre, és eltaszigálták az útjukba kerülő halhatatlanokat.

Will mély levegőt vett megint, és majdnem hanyatt esett.

– Munro, te is érzed? A párom...

– Halandó ember – fejezte be Munro. Mintha halálos ítéletet mondott volna.

– Ha nem tudom uralni a vadállatot... – Bakancslistás

Will. *Jobb lesz neki, ha nem ismer. El kell engednem.* – Egy halandót megölnék vele.

– Majd megoldjuk. Segíteni fogok, esküszöm. De most első dolgunk, hogy megtaláljuk.

Már a színpad közelében jártak, amikor beérkeztek az utolsó licitek. Hamarosan mindenki elindul, és akkor hogy fogják megtalálni? Will megdörzsölte az arcát, és zavarodottan nézett a fivérére.

– Hol a francban lehet? – aztán megfordult, és összevonta a szemöldökét, amikor megpillantott egy apró termetű nőt.

A színpadon. Kikötözve. Fekete zsákkal a fején. Áttetsző köntöst viselt rózsaszín melltartója és fekete bugyija fölött. Kicsi volt, a bőre napbarnított, a lába pedig olyan formás és gyönyörű, amelyet Will még soha nem látott. A lány szíve nagyon szaporán vert.

Webb leánya. Mindketten megtorpantak.

Az a csodálatos illat... belőle áradt.

Ez lehetetlen! Életeken át várt a párjára, és most megtalálta. Egy olyan förtelmes alak lánya, akinek Will a nevét sem tudná kimondani anélkül, hogy szét ne feszítené a düh.

– Annak a szörnyetegnek a lánya az én sorstól elrendelt párom? – hördült fel.

Munro száján ekkor kicsúszott, amit gondolt, bár Will tudta, hogy azonnal meg is bánta.

– Ez nagyon el van cseszve.

Will nem is tudta, mit érez hirtelen. Undort, és valami mélységes, leírhatatlan csalódást.

– Miért kellett zsákot húzni a fejére?! – méltatlankodott keltául Munro.

– Mert ezt tették a Rend foglyaival is. *Velem is!* – A szellő a lány térde fölé fújta a fehér köntöst, és Will ragadozó pillantása a formás combokra tapadt. Azonnal reagált, és gyűlölte magát érte.

– Will, nem számít, kinek a lánya. Nincs vesztenivalód. Egyszerű: nem lehet rosszabb, mint a tűzhalál. És az a másik opció. A boszorkány bejelentést tett.

– Az árverés lezárult. Gratulálunk! A Pravus szövetség vásárolta meg Webb leányát. Mindenkinek köszönjük a részvételt a Boszorkányok Háza csapatának rendezvényén. Ne felejtsek el kitölteni kérdőívünket a szolgáltatásról! A Pravus átveheti a licit tárgyát.

A halandó lány szívverése még jobban felgyorsult. Sikított, de a szája biztosan be volt tömve a zsák alatt. Will mint ha azt hallotta volna, *engedjete már el, faszfejek!*, aztán a lány rúgkapálni kezdett.

Erősen. A keze ki volt kötözve a feje fölé egy oszlopra. Hányta-vetette magát, hogy végre kiszabaduljon.

– Ott kellene hagynom, csináljanak vele, amit akarnak. – Ahogy Will ezt kimondta, máris önkéntelenül arra készült, hogy megküzdjön érte. Ösztöne ordított, hogy mentse meg és gondoskodjon róla. A vadállat éledezett, meg akarta védeni. Will karmai, fogai megnyúltak, izmai megfeszültek.

– *TIÉD!*

Két kentaur pattant fel a színpadra.

– Velees nagyúr vagyok, a kentaurok képviselőjében, és a Pravus tulajdonát magammal viszem.

Magával viszi? A tulajdonát? A faszt, azt! Egy cerunno kúszott fel az oszlopra.

– Úgy hisszem, a miénk volt az elsőbbség.

– Rosszul hiszed – vágott vissza Velees, és eloldozta a lány összekötözött kezét az oszloptól. A lány azonnal nekiment, és belerúgott a kentaurba. Csuklóján a bilincs alól vér szivárgott.

Védelmet!

Amikor Will felpillantott a kis halandóra, aki annyira bátran küzdött a rettegés ellenére... valami csodálatfélét érzett.

– Will, a párod itt retteg pár méterre tőled. A neve Chloe. És az istenekre, tényleg túl fiatal.

Chloe.

– Fivérem, az a lány vesztesre áll egy harcban, amit *neked* kellene megvívnod helyette.

Már nem sokáig. Will szerencsésebb napokon sem tudta uralni a benne lakozó vadállatot, de most, életében először, a párját kellett védelmeznie. A vadállat őrzöngve támadni akart mindenkire, bárkire, aki a lányt fenyegeti. Munro megragadta a vállát.

– Gondolom, előtte elveszed a Pravus szövetségbeliektől, és csak utána lesz időd kérdezősködni, ugye?

Will nem válaszolt, mert már kezdett átváltozni. A vadállat szabadulni akart, és ő most boldogan engedte.